

เทวดา

บทท้าย

คุณสุขสันต์ยังไม่สบายจึงถูกพาไปพักโดยมีคุณฤทัย พรรณศรี และคุณบุญ ญาติที่ดูแลบ้านสวนประคองซ้ายขวา ส่วนคุณวันดี ตามสามีและลูกชายไปหามุมส่วนตัวปรึกษาหารือกันอย่างเคร่งเครียด พิมพ์สมรนั่งน้ำตาซึมอยู่ข้างเตียงชายหนุ่มคอยดูว่าเจ้าเครื่องวัดต่าง ๆ ยังทำงานตามปกติหรือไม่จนนางพยาบาลต้องสะกิดให้เธอไปพัก

“ห้องนี้ให้เข้ามาเยี่ยมได้ไม่เกินสิบห้านาทีนะคะ คุณออกไป พักผ่อนสักครู่ก่อนค่อยเข้ามาใหม่เถอะคะ”

“แต่ถ้าหัวใจเขาหยุดเต้นอีกล่ะคะ”

“ทางเราจะคอยดูแลอย่างใกล้ชิดค่ะ”

“อย่าปล่อยให้เขาตายนะคะ”

น้ำเสียงสั่งฝากสั้นสะท้าน อีกฝ่ายยิ้มปลอบอย่างเข้าใจ

“เราจะทำหน้าที่กันอย่างสุดความสามารถค่ะ”

เธอจำใจลุกขึ้น มองชายหนุ่มใบหน้าคมสะอาดที่หลับตานิ่ง ไม่รู้ตัวอย่างไม่วางใจว่าเขาจะจากไปเงียบ ๆ หรือไม่

เธอนั่งซึมเศร้าหลับตาอยู่คนเดียว แล้วเทพินซึ่งมีสีหน้าเผือดซีด วิตกกังวลก็เดินนำพ่อนุ้ยเข้ามา เด็กชายอายุหกปีดูสงบเสงี่ยม ตามแม่ราวกับผู้ใหญ่ตอบรับการทักทายของหญิงสาวยิ้ม ๆ พิมพ์สมร ทำท่าจะโอบกอดจูบแก้มทักทายเด็กชายอย่างที่เคยทำ แต่เขาขยับหนี ถอยห่างไปนั่งเรียบร้อย ไม่คล้ายเด็กชายคนเดิมที่เคยเกาะติดข้างกาย เธอ

หญิงสาวรุ่นพี่ทักถามอาการของชายหนุ่มอย่างห่วงใย

“พรีม์ เสกเป็นยังไปบ้าง..... เกิดอะไรขึ้น.....”

เธอเล่าทั้งน้ำตาตามที่ได้รับฟังมาอีกทีหนึ่ง

ในระหว่างที่พูดกัน พิมพ์สมรมองเด็กชายก็เห็นร่างจ้อยอยู่ในท่าที่เธอเคยเห็นพวกผู้ใหญ่ชอบทำ ทำโน้มหลังไหลไปข้างหน้า วางข้อศอกกับหน้าขาประสานมือไว้ใกล้คางขยับนิ้วมือขึ้น ๆ ลง ๆ เหมือนครุ่นคิด ทำให้เธอนึกถึงทั้งนายสมที่เสกสิทธิ์เรียกว่าธาดาและคุณดาหญิงไม่แท้ที่เคียงข้างชายหนุ่มอยู่เมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี

เธอรู้สึกแปลกใจ

“พี่จะเข้าไปเยี่ยมคุณเสกก่อนนะคะ พรีม์”

“คะ” เธอตอบอย่างไร้ริ้วแรง

เด็กชายขยับลุกขึ้น “เอกไปด้วย”

“ลูกเอกอยู่กับพี่พรีม์นะคะ เด็ก ๆ เข้าไปไม่ได้คะ” เทพิน

ก้มลงมากกระซิบบอกเสียงเครือ ร่างจ้อยจึงนั่งลงโดยไม่เกียงงอนโยเย

ร่างสวยสูงโปร่งเลี้ยงจากไปเพื่อสวมชุดปลอดเชื้อเข้าเยี่ยมคนป่วย พิมพ์สมรลุกมานั่งข้าง ๆ เด็กชาย ดวงตาเชื่องซึมโรยราจ้องมอง ใบหน้าเล็กๆ ที่ใสกระจ่างอย่างเพ่งพิศ

“น้องเอกเป็นห่วงคุณเสกเหมือนกันหรือคะ”

เสียงตอบอ่อน “เขาเป็นเพื่อนของผม”

“แต่ว่าเมื่อก่อนนี้น้องเอกไม่ชอบคุณเสกนี่คะ”

เขาหันมามองยิ้ม ๆ ไม่ตอบคำ

เธอยื่นมือไปจะสัมผัสใบหน้า ร่างเล็กๆ ขยับหนีทั้งที่ยิ้มอย่างเป็นมิตร “คุณยายบอกว่าคนจะบวชต้องรักษาพรหมจรรย์”

หญิงสาวเลิกคิ้ว “น้องเอกเข้าใจคำนี้ด้วยหรือ มันแปลว่าอะไรคะ”

เขายิ้มไม่ยอมตอบ ทำทีคล้ายเด็กเล็กๆ ขี้อายที่เก็บเนื้อเก็บตัว

“น้องเอกคะ คุณเสกจะตายไหม เขาจะกลับมาหรือเปล่า”

“ผมไม่รู้”

“แล้วถ้าเขาตาย น้องเอกจะเสียใจไหม”

“ไม่เสียใจ”

“ทำไมล่ะคะ ไหนน้องเอกบอกว่าเขาเป็นเพื่อนไงคะ”

“คนตายกันทุกวัน ทุกคนต้องตายทั้งนั้น”

นี่หรือคือคำพูดของเด็กอายุหกขวบ แต่สีหน้าและประกายตาใส ก็ช่างไร้เดียงสายิ่งนัก หรือว่าเขาได้ยินพวกผู้ใหญ่พูดกันจึงจำมาพูดต่อ

“น้องเอก เมื่อก่อนนี่เกิดอะไรขึ้นที่บ้านคะ... มีใครทำร้ายน้องเอกหรือเปล่า” ไม่ว่าเธอจะถามอะไร อีกฝ่ายก็ได้แต่ยิ้มเฉยบางครั้งบิดกายไปมาอย่างเด็กเล็กๆ ชอบทำเมื่อถูกซักถาม

หญิงสาวถอนใจอย่างอ่อนใจ ถอยพิงพนักเก้าอี้ เธอเพื่อผันไปเองหรืออย่างไรกันแน่

เทพินกลับออกมา ใบหน้าช้ำน้ำตาคลอนั่งซึมอีกคน

“น่าสงสารเสกเหลือเกิน หัวใจอ่อน ซีฟจรเบาแทบวัดไม่ได้”

“หัวใจหยุดจนต้องปั๊มขึ้นมาครั้งหนึ่งแล้วคะ”

“ตายจริง..... แล้วพรรณไปไหนทำไมไม่มาอยู่ข้าง ๆ เสก”

“พี่พรรณดูแลป้าสุขสันต์อยู่คะ”

“ถ้าพี่เป็นภรรยาจะอยู่เคียงข้างเขาตลอดไม่ทิ้งไปไหนเลย...”
เธอเสียงเครือซบหน้าตาจางวน

มือเล็กๆ วางลงบนมือคนเป็นแม่ “แม่ครับ... เสกกับพรรณ
ไม่ใช่คู่กัน... แม่ก็ไม่ใช่...” เสียงดิ่งอ่อนๆ ของเด็กชายทำให้หญิงสาว
ทั้งสองหันมอง เห็นใบหน้าใสไร้เดียงสายิ้มอ่อน

เทพินกระพริบตาถี่ๆ ถามเสียงสะท้อน

“ทำไมเอกพูดอย่างนั้นครับลูก”

“แม่จะแต่งงานใหม่ แต่ไม่ใช่กับคนนี้” เขาพูดยิ้มๆ

“อะไร นี่เอกทำนายอนาคตได้เหมือนคุณตาอีกคนแล้วหรือ”

พิมพ์สมร ถามอย่างกระตือรือร้น “หลวงลุงทำนายอนาคต
ด้วยหรือคะ ถ้าอย่างนั้นท่านจะทราบไหมคะว่าคุณเสกจะรอดหรือเปล่า”

“ท่านไม่ทำนายให้ใครหรอกคะ นานๆ จะพูดออกมาสักที แต่
พูดที่ไรก็ไม่เคยพลาด” เธอหันมามองลูกชาย เด็กชายยินยอมให้
มารดากรีดนิ้วมือผ่านผมอ่อนๆ บนศีรษะรูปสวย “เอกตามคุณตามา
เกิดจริง ๆ หรือลูก แม่คิดแล้วเชื่อว่าลูกเป็นเด็กพิเศษไม่เหมือนใคร
แม่ไม่ตีเอง ที่ทิ้งลูกไว้กับคนเลี้ยงโรคจิต ลูกถึงผิดเพี้ยนต่างๆ นานา”

“พี่เทพินคะ แล้วคำหยาบละคะ”

“คำหยาบกับคำแสบหนีออกจากบ้านไปตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วคะ”

“อ้าว หรือคะ ทำไมคะ เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกคะ” คำตอบนั้นตอกย้ำความเข้าใจ
ของพิมพ์สมรที่คิดว่าตัวเองฝันไปทั้งหมด “ไม่รู้ว่าเขาน้อยใจอะไร
เก็บของหนีหายกันไปเฉยๆ คุณแม่บอกว่าจะลองสอบถามเพื่อนที่ฝาก
พวกเขามาทำงาน แต่ว่าพี่ไม่อยากให้ตามกลับ ถึงเขาจะทำงานดีแต่
อยู่ด้วยแล้วอึดอัดใจคะ”

“นั่นซีคะ ดูเขาแปลกๆ ทั้งคู่”

“แปลกจัง เมื่อก่อนพี่ไม่เคยรู้สึกอะไรกับสองคนนั้นเลย แต่
ตอนนี้ก็ย้อนกลับไปแล้วรู้สึกกลัวๆ ยังไงก็ไม่รู้”

“แล้วน้องเอกไม่ว่าอะไรหรือคะ ก็เห็นเคยติดคำหยาบมาก”

พิมพ์สมรถามอย่างสงสัย เด็กชายอมยิ้มเมินหน้าหนี

“เขาไม่เดือดร้อนอะไร ดูแลตัวเองได้ทุกอย่างจนพี่แปลกใจ
เลยคะ” คนเป็นแม่พูดอย่างโล่งใจระคนภาคภูมิใจ

เวลาผ่านไปอีกหลายชั่วโมงแต่อาการของชายหนุ่มยังคงลดถอย
ลงเรื่อยๆ ซีพจรเบาหัวใจเต้นอ่อนลงทุกทีจนต้องใช้เครื่องช่วยกระตุ้น
ค่าแล้วพรรณศจีจึงพาแม่กลับบ้าน คุณอชชาเข้ามากระซิบปรึกษา
พลบโยนคุณสุขสันต์ผู้ซึ่งฟังแล้วก็ได้แต่ร้องให้ตามให้พิมพ์สมรที่นั่งเฝ้า
ไม่ยอมห่างจากหน้าห้องผู้ป่วยวิกฤติมาพบ

“หมอบอกว่าไม่มีทางรอดเพราะว่าอวัยวะภายในแทบไม่ทำงาน
แก้ไขยังไงก็ไม่ดีขึ้น นี่หมอให้แม่เซ็นชื่อไม่ยินยอมให้ปั๊มหัวใจหากว่า
หัวใจเสกหยุดเต้นอีก”

คนพี่ร้องไวยวาย

“ไม่เอาคะ คุณป้าอย่ายอมเซ็นนะคะ ให้เขาปั๊มไปเรื่อยๆ เถอะ
นะคะ”

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกพิมพ์ ปัมหัวใจไม่ใช่เรื่องเล่นๆ
ร่างกายเสกคงทนไม่ได้บอบช้ำเปล่าๆ โดนพิษงูร้ายมากขนาดนั้น
ถึงยังงใจเขาก็ไม่ฟื้นแล้ว” คุณอชชาพูดขรึมๆ

“อาอชชาพูดถูกแล้วนะพิมพ์” คุณวันดีเสริม

พิมพ์สมรระแวงแคลงใจคนครอบครัวนี้อยู่แล้ว ขยับจะคัดค้าน
แต่ว่าคุณสุขสันต์ถูกคนที่เธอเชื่อถือ “กล่อม” ต่างๆ นานา จนหมด
กำลังใจได้แต่ร้องให้เธอออกคล้อยตาม

“ป้าสงสาร ไม่อยากทรมาณลูก....”

อีกฝ่ายไม่ฟังเสียง “พิมพ์ไม่ยอม ถ้าหมอไม่ปั๊มพิมพ์จะทำเอง”

ร่างเล็กๆ ผลุนผลันจากไป คุณอชชาและครอบครัวมองตาม
ด้วยสีหน้าซึ่งเครียดขณะที่คนอื่นๆ สะอื้นรำไห้

เธอสวมชุดปลอดเชื้อกลับมาเฝ้ามองใบหน้าคมสะอาดที่ดูคล้ายคน
หลับมากกว่าจะเป็นคนที่กำลังนอนรอความตาย เช็ดน้ำตาลกล้ำกลิ่น
ความทุกข์กังวล มือบางๆ ที่เย็บเย็บลูปใบหน้าเขาพลงตัดพ้อต่อว่า

“คุณเสก พวกอาอชชาไม่พอใจพิมพ์มานานแล้ว คุณเสก
บอกว่าทำพินัยกรรมยกสมบัติให้พิมพ์ แต่ถ้าพวกเขาหน้ามืดบงร้าย
แล้วใครจะมาช่วย ถ้าพิมพ์เป็นอะไรไปใครจะดูแลแม่ของเราสองคน....

...คุณเสกต้องกลับมาละ ถ้าคุณเสกไม่ฟื้นขึ้นมา พิมพ์จะไม่ไป
ไหน ต่อให้ใครมาลากมาจุดพิมพ์ก็จะไม่ยอมไปไหนทั้งนั้นน้อคุณซี”

เวลาผ่านไปนาน เธอชบหลับหมดแรงแล้วหมดสติโดยไม่รู้ตัว
พยาบาลตกใจรีบเรียกกันมาพาร่างเธอออกไปจากห้องเพื่อให้การดูแล
รักษา ในระหว่างที่เธอนอนรับการรักษาพยาบาลอยู่นั่นเอง บรรดา
แพทย์พยาบาลก็มีเรื่องแตกตื่นอีกครั้ง พวกเขาเข้ามารุมล้อมเตียงคนไข้

ที่โดนพิษงูร้าย

“บอกให้เจ้าของไข้รู้เร็ว ๆ เข้า...!”

“ดึกแล้วนะคะ ไข้แจ้งตอนเช้าก็ได้”

แว่วเสียงเพลงอีกแล้ว กลิ่นหอมแปลกของดอกไม้ พวกเขา กำลังเฉลิมฉลองอะไรกันอีกละนี่

ภาพในความหลังผุดขึ้นมาในท่ามกลางความรู้สึกครั้งหลังครั้งตื่น เธอและชายหนุ่มรุ่นพี่วิ่งตามกันมาตั้งแต่ยังเล็ก เขาตัวใหญ่เส้นตั้น ชอบทำตลกให้เธอหัวเราะ ครั้นโตเป็นหนุ่มเป็นสาวก็ยังไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อย ๆ เธอรักเขาเหมือนพี่และเหมือนเพื่อน

แล้วความรู้สึกของเธอมาเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เมื่อเขาฟื้นขึ้นมาจากถูกทำร้ายจนหัวใจหยุดเต้นไปแล้วครั้งนั้นกระมัง..... พอฟื้นขึ้นมาเขาก็ไม่ใช่คุณเสกคนเดิม กลายเป็นหนุ่มมาดใหม่บุคลิกแตกต่าง ที่โยกคลอนหัวใจสาว ๆ จนแม้แต่พรรณศรีที่ไม่เคยสนใจใจดีก็หัวน้ไหว

แล้วที่ชายหาดริมทะเลในคืนที่เพิ่งผ่านไป... เป็นความฝันหรือความจริงกันแน่ ร่างสูงหนาแน่นที่อบอุ่น กอดประคองเธอเดินภายใต้แสงจันทร์นวลกระจ่าง สายตาอาหาร จุมพิตจากริมฝีปากอบอุ่นที่เต็มไปด้วยความรักลึกซึ้งจากหัวใจ.....

.....พอเสร็จงานแล้วผมจะต้องไป ที่นี้ไม่ใช่ที่ของผม.....

คุณเสกอย่าทิ้งพี่ริ้ม..... เธอคร่ำครวญโหยหา

เหมือนความอบอุ่นนั้นตามมาหลอกหลอน มืออุ่น ๆ บีบมือเธอ ปลายมือใหญ่อีกข้างประคองใบหน้า ริ้มฝีปากอุ่น ๆ ไล้ประทับจุมพิตทั่วใบหน้าเธอ กลิ่นหอมแปลกที่โรยรินรดใบหน้า คล้ายกลิ่นลมหายใจของคนที่เคยคลอเคลียฝากรักเมื่อไม่นานมานี้

“พี่ริ้ม... ลืมตาซิ ผมอยู่ที่นี้แล้ว.....”

ฝันหรือ หรือว่าใครมาหลอกเล่น เธอปรือตาขึ้นอย่างยากเย็น ภาพที่เห็นชัดเจนขึ้นทีละน้อยเป็นใบหน้าसान่าอย่างที่มีประกายตาอ่อนเอื้ออาทร พิมพ์สมรต้องกระพริบตาซ้ำ ๆ ก่อนจะผวาขึ้นทั้งตัว

“คุณเสก...! คุณเสกจริงๆ หรือ พี่ริ้มฝันไปใช่ไหม”

“พี่ริ้มอยากให้มันเป็นแค่ความฝันหรือ” เสียงถามหยอกเย้า

“อะ...อะไรกัน เกิดอะไรขึ้นอีก หรือว่าพี่ริ้มตายแล้ว ไข้แล้วเราตายกันแล้วใช่ไหม”

“เรายังอยู่ด้วยกันทั้งคู่.....”

พอรู้ตัวเต็มที่เธอก็ผิงไปข้างหลัง คนตรงหน้ายิ้มแผล่ แม้สีหน้าจะยังซีดเซียวอยู่บ้าง

“จะเป็นไปได้ยังไง ก็คุณเสกกำลังจะตายอยู่แล้ว”

“ก็ใครไม่รู้มายืนร้องไห้โฮๆ ต่อว่าไม่หยุด พวกเทพทนร้าคาญไม่ไหวก็เลยยอมให้ผมลาพัก ผมคงอยู่ได้อีกซักห้า-หกสัปดาห์กระมัง”

เธอหัวเราะออกมา “คุณเสกนี่... พอลุกได้ก็ตลกอีกแล้ว ว่าแต่ได้ลาพักแค่ห้า-หกสัปดาห์เท่านั้นเองหรือคะ”

ชายหนุ่มทำสีหน้าครุ่นคิด “ห้า-หกสัปดาห์สวรรค์ก็พอๆ กับห้า-หกสัปดาห์มนุษย์นั่นแหละ พี่ริ้มคงอยู่กับผมนานจนเบื่อเลยละ”

“คุณเสกติดเรื่องเทพเรื่องสวรรค์จริงนะ”

“แล้วไม่ดีหรือ”

เธอค่อนแง้งอด “ไม่ดีค่ะ พี่ริ้มไม่ชอบ...!”

อีกฝ่ายหัวเราะ เอื้อแขนโอบรับร่างบางที่ผวาเข้าหา แขนบางกอดรัดร่างหนาๆ ไข้เหมือนกลัวว่าเขาจะอันตรายห่างหาย...

ทุกคนรับรู้การกลับมาและฟื้นตัวอย่างน่าอัศจรรย์ของชายหนุ่มด้วยความตื่นตะลึงยินดี มีแต่ครอบครัวของอัชชา ที่ตกใจแตกตื่น ทั้งสามพากันหลบลิ้นหูซุกซ่อนตัวเพราะกลัวความผิด

ไม่มีใครหนีพ้นผลกรรมที่ก่อไว้ อนันต์ถูกงูกัดขณะซุกซ่อนอยู่ในบ้านสวนทำให้ตาบอด อัชชาและวันดี ติดเชื้อโรคร้ายรักษาตัวไปตามบุญตามกรรม

เด็กชายเอกชัย บวชเรียนตามแนวทางที่ครอบครัวมุ่งหวัง

ก่อนหน้านั้นพิมพ์สมรเคยวางภาพลายเส้นที่ชายหนุ่มเคยขีดเขียนกับชาดาและคุณดาหญิงไม่แท้ เลียบเคียงถามว่าเขารู้ใหม่ว่าเป็นภาพอะไร เด็กน้อยทำสีหน้าเบื่อหน่าย

“ก็เคยบอกแล้วนี่ นี่คือ พระประสาทวิมานแก้วศรีสุระวิสุทธิ ส่วนภาพนี้ คือพระบัลลังค์แก้วพิสุทธิมงคล.....”

สีหน้าของเธอทำให้เสกสิทธิ์หัวเราะ

เขายิ้มเธออย่างเอ็นดูก่อนจะดึงเข้ามากอดไว้

“มนุษย์ก็อย่างนี้แหละ ขี้สงสัยไม่รู้จักจบ.....”

.....